

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1867-01-27)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1867-01-27)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 266. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000231.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ernst Trier til Marie.
Vallekilde, 27. jan. 1867.

. . . Nej, hvor dog det store flag bølger dejligt her uden for i det fine søndagsvejr. Jeg har nu holdt ottesang; jeg talte i dag over de første ord af epistelen: »betal ikke ondt med ondt!« Jeg vilde ønske, jeg i dag kunde få lejlighed til at skrive det ned til dig; men det bliver der næppe noget af; ti jeg har lovet Hoff, at jeg i aften vil holde bibelhistorisk foredrag for alle og enhver. Og nu kommer store Jørgen Larsen og Rasmus Nielsen; de vilde gjerne følge Jens Jensen i Nybjærg hjem og vilde derfor sige mig farvel. Ligeledes kom også Christen Rasmussen og Lars Madsen, de vilde med Lars Olsen fra Høed; og Hans Larsen vilde hjem med Ludvig fra Odsherred; tre var der i går, som tog hjem til Odsherred; så der er i dag elleve borte ... de gjorde sig så inderlig lækre og lavede sig til at blive lidt hos mig; men jeg gjorde mig hård og bad dem pænt at gå, da jeg skulde skrive til dig . . .

Jeg har siddet en stund og faldet i tanker. Det er om moder, der er så bedrøvet, fordi hendes broder Ferdinands ældste lille dreng er død; og så gik mine tanker derop til Ålborg, hvor jeg syntes at se dem alle så bedrøvede; de som var så uhyre stolte og glade over deres to drenge. Det var mig også en fornøjelse at se dem, da jeg var i Ålborg i sommer. Jeg synes, jeg kan se Glahn komme ind til dem så mild og trøstende.

Men jeg véd jo ellers nok, at der er endnu en ting, som trykker moder endda meget mere; og det er fru Marstrands sygdom. Det var dog fortvivlet, om hun skulde gå bort — bort fra sin mand, der rimeligvis da vil synke sammen i det dybeste tungsind — og bort fra de mange små børn. Du véd ikke, i hvilken grad moder hænger ved dem; hun har jo også, s. 267 mens Vilhelm Marstrand var ugift, været som en slags moder for ham, og ude hos os lærte han jo sin kone at kende.

Ja, alt dette faldt jeg i tanker over og tænkte så videre, at nu ser fremtiden så smilende ud for os to; Gud ske lov, at vi ikke kan se ind i fremtiden, godt derimod, at vi kan lægge os og alt vort ind i hans favn; han som trygt vil bære os gennem livet, hvad der så end måtte møde os, ja til sidst bære os også gennem »dødens skyggedale« . . .

Nu var Ane her; hun bad mig hilse dig. Hun er nu ganske rask. Det var — sagde hun — så yndigt at ligge syg her, for alle var så gode mod hende, og det var helt, som var hun hjemme. Undertiden er det mig næsten gådefuldt med de pigers glæde ved at være her, da de dog må slide så voldsomt. Du kan tænke dig, at da Ane den ene dag var så meget dårlig, trode hun, at hun skulde dø. Hun sagde da til Sine, at hun vilde så meget nødig flyttes hjem, for skulde hun dø, vilde hun så gjerne dø her, da hun aldrig har været så glad, som mens hun har været her. Bare dog Sine kunde blive her; ti det er dog hende, der muntrer de andre op. Hun vil så gjerne blive og har skrevet derom til sit hjem, men har endnu ingen besked fået derfra. Jeg må snart have den sag ordnet . . .

Nu er Ole Madsen her, min mageløse tømrer, nu må jeg bryde af; ti vi skal ned at vælge pladsen til vort udhus . . .

Efter middag: Det er en slem ting med det udhus; vi kan ikke blive enige om, hvor det skal ligge, eller hvordan vi skal vende og dreje det. Det er galt. Jeg er så glad over at have Ole Madsen og Mikkel Peter til det stykke arbejde . . . Ole er også snedker og kan vist godt lave os det spisebord . . . Han forlanger kun 24 skilling i dagløn, og så arbejder han, kan du tænke dig, fra om morgenen tidlig til om aftenen kl. 8—9, og så er han så uhyre rask til sit arbejde . . . Han har lavet en hel træbeklædning indvendig i kostalden, ja, som en hel hytte til køerne for at lune om dem. Stalden er nemlig så slet, at den slet ikke kan holde på varmen. I de hårde frostdage var der undertiden kun 0 eller 1 grad varme, så vi måtte give køerne dækkener på. Malkningen har også sat af fra s. 268 18—19 til 14—16 kander mælk; men vi har dog havt nok til vort forbrug . . .

Alida og Anders har nu flyttet ind og har lavet sig to morsomme gammeldags bondestuer . . .

I denne uge har vi fået seks favne brænde fra skoven, og jeg har seks favne stående dér endnu ... de skal nu kløves op ... og stå til næste vinter, for at vi kan få noget rigtigt tørt ved, hvad vi i denne vinter så meget har savnet; men ellers må kul nok blive vor meste brændsel, det er forbavsende, hvormeget man derved kan spare . . .

Marie, hvor skal jeg dog kunne beskrive dig min glæde og forbavselse over din faders brev!! Det er jo mageløst! Jeg kan ikke forklare mig det hele anderledes, end at Vorherre har smeltet din faders hjerte helt igennem. Der var i brevet jo næsten ikke spor af hans sædvanlige stive tone. Ja, Gud være takket!

Ja, lille Marie, vi var jo i sin tid enige om, at vi ikke ved noget som helst middel vilde tiltvinge os et bryllup, som din fader ikke gjerne gik ind på . . . jeg er overbevist om, at en jordisk fader har af den himmelske fået sin datters hånd at svare til og råde over, så han er ligesom hans tjæner; og så længe som din fader derfor så afgjort satte sig imod vort bryllup, kunde jeg ikke rigtig tro, at Gud vilde have det. Men nu, nu da din fader stiller sig således til sagen, så mener jeg, at vi frejdigt skal se den tid i møde og stole på, at det er Guds vilje, vi må komme sammen, og så siger vi trøstigt: ja, i hans navn da.

Altså, lader Gud påsketiden oprinde for os bægge, Marie, da kommer jeg og fører dig bort — nej hjem; »fører dig«, som det så rigtigt hedder på vort hjærtelige mål. Ja, følg så med for med kvindens mildhed at brede hygge over vort hus; husk, at »aser og vaner gør ét i Nord; ånden og hjertet tillige mon råde«.

Du skriver, at jeg i mit brev har været omstændelig; og dog forsømte jeg at omtale én ting deri, og det er, at jeg må bygge et udhus til sommer, og at jeg har tænkt dertil at benytte de penge, som måtte blive til overs fra vort udstyr . . .

Jeg har endnu ikke fået mit hovedregnskab fra min fader; men, efter hvad han har skrevet til mig, har han foreløbig opgjort det sådan, at jeg kommer til at s. 269skyldte . . . 500 rdlr. *) mer end opgivet. . . Jeg begriber endnu intet af dette og var i førstningen, da jeg fik faders brev, derom lidt forknyt; men så huskede jeg på, hvor forunderlig jeg er bleven hjulpen over alt det andet og tænkte: Det kommer jeg vel også nok over. Jeg kom også til at tænke på den nødhjælp, jeg har i baghånden hos Anker **) , hos hvem jeg til juni termin . . . nok kan få 3—400 rdlr. Til den tid har jeg så måske også regeringens understøttelse . . .

Hermed følger nu en fortegnelse fra md. Storm over, hvad vi i en uge har brugt; efter denne må vi få et ikke ringe overskud ... så regnskabet ser jo godt ud . . .

Siden jeg ser, du sætter så megen pris på at få lidt af vort smør og øl, skal jeg lade Ole Madsen lave en lille kasse til en sådan forsendelse.

Min årssdag var ... en rar dag. Hvad synes du om mit ur? Du kan tro, jeg er rigtig glad derved; ti vi har trængt så meget til et sådant. Det er et dejligt stort ur til 22 rdlr.; det har nu fået sin plads over døren ind til min stue. —

Hvor er det et rædsomt vejr; nu spærres formodentlig jærnbanen igen, og du, stakkels Marie, skal gå og vænte på brev.

Det var rart, at du har begyndt at skrive lidt til hver enkelt elev til svar. Bliv endelig ved dermed.

Nødig vilde jeg, at vi allerede nu skulde bestemme dagen for brylluppet.

Ingen ny elever har mældt sig; men der ymtes om flere. Jo, Søren Hansens kæreste — det er en stor hemmelighed — med hende er der 9. Du må se at skaffe os nogle fra Fyn. —

Hvormeget mon der egentlig er sandt af det om Kold! — Stakkels Storm!

Blandt Anton Nielsens fortællinger vil jeg især anbefale dig til læsning »Ole Ligeglads svigersøn« . og »En moder«.

Nu skal jeg ned at skrive for i skønskrivning. V1 er ved Bogstavet F . . .

Nu mældtes der atter en pige — altså nr. 10. Det er en tjænestepige fra Vejleby; der er en boelsmand, der betaler for hende — er det ikke kønt! . . .